

Arrest

nr. 106 431 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DE PAUW, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 februari 2010, als werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 1 september 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Aan verzoeker werd op 6 oktober 2010, nadat hij een werkgeversattest aanbracht, alsnog een verklaring van inschrijving afgegeven.

1.4. Via een op 20 september 2012 gedateerd schrijven bracht verweerder verzoeker op de hoogte van het feit dat hij overwoog om een einde te stellen aan zijn verblijf en verzocht hij hem bewijzen aan te brengen van zijn activiteiten en bestaansmiddelen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 december 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 8 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M. J. J. A.], Nationaliteit :Spanje, [...].

+ 2 minderjarige kinderen: [M. S. A.] [...] en [M. D. S. N.] [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 11/02/2010 en verkreeg de E-kaart op 22/10/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 20/09/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 29/11/2012 en legde aansluitend een OCMW attest en een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen voor. Uit administratief onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29/02/2012 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een volledig leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de Burger van de Unie die zij hebben vervoegd, met name hun vader [M. J. J. A.], dient ook het verblijf van de kinderen [M. S. A.] [...] en [M. D. S. N.] [...] te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is omdat in het verzoekschrift geen middel is opgenomen.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in het inleidende verzoekschrift de schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd en heeft uiteengezet waarom hij meent dat deze wetsbepaling werd geschonden. In het verzoekschrift wordt derhalve wel degelijk een middel ontwikkelt.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3.1. van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verweerder meent ten onrechte dat het verzoekschrift ongegrond is.

Zoals aangetoond in rechte heeft verzoeker ondertussen werk gevonden, zodat hij wel voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verzoekschrift vermeldt het volgende:

“Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomst artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.”

Het klopt dat verzoeker gedurende een hele periode in 2012 werkzoekende is geweest. Vandaag echter is verandering gekomen in de situatie van verzoeker. Sedert januari 2013 is hij tewerkgesteld als uitzendkracht bij de BVBA TOWER AUTOMOTIVE BELGIUM (zie stukken 2 t.e.m. 8). Hij verkreeg hierbij ook het nodige werkgeversattest (zie stuk 9). Men kan verzoeker in geen geval verwijten stil te zitten.

Verzoeker was in 2012 werkloos omdat zijn kennis van het Nederlands nog niet voldoende was. Ook daar is vandaag verandering in gekomen. Zo verklaarde de verantwoordelijke bij Randstad, de heer [P. D. P.], d.d. 31.01.2013 (zie stuk 10) het volgende:

“Bij Randstad was [J.] al ruim 2 jaar bekend. Hij had al eerdere werkervaring gehad in het begin, maar die liepen minder vlot omwille van communicatieproblemen. Hij kreeg in die tijd dan ook de feedback om zijn Nederlands te verbeteren.

Wat mij vooral is opgeval[le]n tijdens het sollicitatiegesprek is dat [J.] op relatief korte tijd een heel hoog niveau van Nederlands heeft behaald. Een niveau wat ikzelf hoger inschat dan sommige andere mensen die hier al veel langer in het land zijn, of zelfs geboren zijn. Met andere woorden, dat hij de feedback ter harte heeft genomen.

[D]it heeft ons dan ook extra overtuigd om [J.] aan het werk te zetten, ook al waren er andere kandidaten die een stabiel CV vertoonden.

Op 9 januari 2013 is [J.] met een betaalde opleiding begonnen in de fabriek. Dit duurde zolang omdat het bedrijf gesloten was door collectieve sluiting en economische werkloosheid. Na de opleiding werd hij positief geëvalueerd en is hij full time begonnen. Dit met weekcontracten en onder voorbehoud van voldoende productie.” [...]

Dat verzoeker zich inzet op zijn huidig werk blijkt ook verder uit:

“Sinds deze periode (met onderbreking van de sluiting en de bekende dagen werkloosheid door toedoen van prod[uc]tieverlaging Volvo Cards) is [J.] op elke werkdag aan het werk geweest. [J.] kan dit zelf bevestigen met vertoon van loonstaten en arbeidsovereenkomsten. De evaluaties zijn positief en hij behoort op dit moment tot de vaste bezetting van uitzendkrachten. Dit onderscheid maken wij ten opzichte van uitzendkrachten die ad hoc worden opgeroepen.

Wij ervaren [J.] dan ook als een meerwaarde voor het bedrijf, en dit wordt ook bevestigd door de feedback die we krijgen van team- en shiftleiders. ” [...]

Op dit ogenblik voldoet verzoeker dus wel aan de voorwaarde van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980. Deze voorwaarde is zelf niet meer aan de orde, aangezien hij vandaag geen werkzoekende meer is.

Vanwege bovenstaande redenen voldoet verzoeker ook aan de verblijfsvoorwaarde van artikel 40 §4 2° van de wet van 15.12.1980.

Verder wijst verzoeker naar de kwetsbare positie van zijn minderjarige kinderen. Deze kinderen zijn immers schoolplichti[g] en zijn leerlingen aan de Nieuwen Bosch basisschool te 9000 Gent, Twee bruggenstraat 34.

Verzoeker terug sturen naar zijn land van herkomst, m.n. Spanje, heeft bijgevolg niet enkel een weerslag op zijn verblijfsstatuut. Zijn twee minderjarige kinderen zouden hierdoor ook gedwongen worden om het land te verlaten en hun schoolopleiding in België te beëindigen. Het is niet verantwoord om deze twee jonge kinderen weg te rukken uit hun omgeving.

Volgens verweerder toont verzoeker niet aan dat zijn kinderen gespecialiseerd onderwijs zouden behoeven dat niet verkregen kan worden in het land van herkomst. De kinderen op dit moment terugsturen naar hun land van herkomst, m.n. Spanje, zou niet enkel implicaties hebben op hun recht op onderwijs. Gelet op de huidige economische crisis, die zich ten strengste laat voelen in Spanje, zal het voor hem ook niet eenvoudig zijn om daar aan werk te geraken en om aldus in de dagelijkse behoeften van zijn minderjarige kinderen te kunnen voorzien...

Overeenkomstig artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag moet de rechter in elke beslissing omtrent het kind, van zijn hoger belang een primordiale overweging maken. Dit a[rti]kel is van toepassing op elke beslissing m.b.t. kinderen, ongeacht of zij uitgaan van openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen of van rechterlijke instanties. Een ‘self-executing’ internationale regel maakt het de rechtzoekende mogelijk dit artikel rechtstreeks voor de rechtbanken in te roepen, zonder aanvullende tussenkomst van de wetgever. Het kind beschikt dus voor de rechtbanken over een echt subjectief recht dat erin bestaat dat met zijn belang op doorslaggevende wijze moet worden rekening gehouden. (Arbrb. Brussel 2 oktober 2002, J. dr. Jeun. 2003, afl. 225, 52).”

4.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet was tewerkgesteld en dat, aangezien hij reeds sedert maart 2012 werkloos was, hij niet langer, in toepassing van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, als werknemer kon worden beschouwd. Verzoeker betwist dit ook niet.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoeker, ondanks het feit dat hem hiertoe de kans werd geboden niet aannemelijk maakte dat hij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld en dat het niet kennelijk onredelijk is om wanneer een vreemdeling er gedurende meer dan negen maanden niet in slaagt ook maar één dag te werken te concluderen dat niet blijkt dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker beoogt dat hij op 9 januari 2013 – net de dag nadat de bestreden beslissing hem werd betekend – een betaalde opleiding is begonnen. Hij toont hier mee evenwel niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat of artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. De Raad dient immers te duiden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het gegeven dat verzoeker een maand later – waarbij niet uit te sluiten valt dat de bestreden beslissing de aanleiding vormde voor het nemen van een initiatief om in zijn eigen inkomsten te voorzien – een betaalde opleiding zou beginnen.

Daar verzoeker nooit aantoonde dat hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en verweerder vaststelde dat hij reeds verscheidene maanden onafgebroken werd gesteund door het OCMW blijkt evenmin dat verweerder artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet miskende door te motiveren dat verzoeker niet kon worden beschouwd *“als beschikker van voldoende bestaansmiddelen”*.

Ook door te betogen dat zijn kinderen, ingevolge de bestreden beslissing, samen met hem naar hun land van oorsprong zullen moeten terugkeren, dat zij hun vertrouwde omgeving in België zullen moeten verlaten en naar een andere school zullen moeten gaan en door uiteen te zetten dat hij niet zeker is dat hij in Spanje werk zal vinden toont hij niet aan dat verweerder artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat de schending van deze verdragsbepaling niet was opgenomen in het initieel door verzoeker ingediende verzoekschrift en de synthesememorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesememorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, *“zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt

uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Verzoeker kan in zijn synthesesamemorie bijgevolg niet voor het eerst de schending van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK